

end jeg nogen Sinde tidligere har set et Finansudvalg gøre. Men naar jeg udtalte, at jeg ikke troede, at vi vilde komme synderlig videre, under dette Ministerium, vil jeg bede den ærede Finansminister tilbagefalde i sin Erindring, hvad det er for Forordninger, der stilles fra de ny Landbrugsfolks, fra Agrarerens Side, og saa er det, jeg siger, at se vi paa denne Liste af Forordninger, som jeg i og for sig ikke har noget imod, kunde blive opfyldt, er det ikke rimeligt, at det under dette Ministerium, der forlanger saa meget til Militærvæsenet, vil blive muligt inden for de nærmeste Aar at opfylde dem. Det var det, jeg mente, og det var da ogsaa det, jeg sagde. Jeg tror, at det skulle Agrarerne komme til at erfare, at saa længe vi skulle give alt det ud til Militærvæsenet, som vi nu give ud, kommer der ikke noget væsentligt til dem ud over det, de nu faa. Det vilter ogsaa Budgettets Overstue, det, som skulde bidrage til, at Landbruget kunde faa de store Lettelser — hvor er det?

Saa skal jeg vende mig med nogle Bemærkninger til det ærede Medlem fra Møen. Jeg vil ikke begynde med en Historie, men jeg vil minde om en Begivenhed, der er passeret, og som, jeg tror, er i de flestes Erindring. Jeg finder Anledning til, at minde om den, fordi jeg vil tilstaa, at jeg netop ikke fra det ærede Medlem havde ventet, at han vilde have rettet et Angreb paa mig paa saa løst et Grundlag, som han selv fortalte, at han støttede sig paa. For nogle Aar siden var det ærede Medlem fra Ringsted (Lauridsen) ude i Frederikshjundegnen og holdt der en Tale, og da han havde holdt denne Tale, blev han dømt, ikke for det, han havde sagt i Talen, men fordi der var et stygt Træk om hans Mund. Det var det, der gjorde, at Manden skulde dømmes. Nu hørte vi, at det ærede Medlem for Bræsto Amts 6te Valgkreds (Hojfen) i Gaar fortalte, at han vilde have ønsket, at Agrarerne havde været her inde i Salen og set mig holde den Tale, jeg holdt, thi i den Tale, jeg havde holdt, var der ikke et eneste Punkt, hvori han kunde paavise noget urigtigt, men alligevel syntes han ikke om den, og om det nu var, fordi der var et stygt Træk om min Mund, ved jeg ikke, eller om det var det, som havde forarget det Medlem, og som han ogsaa troede vilde have

forarget Agrarerne. Men under alle Omstændigheder var det ikke det urigtige i min Tale, thi det paaviste han ikke noget om. Jeg tror nu, at skulle vi forhandle med nogen Nytte her i Salen, maa vi holde os til, hvad den vedkommende har sagt, og til, hvad der staar i Rigsdagstidenden om, hvad han tidligere har sagt — det have vi jo ogsaa Lov at holde os til — thi skulle vi komme til det frederikshjundske Standpunkt og til de stygge Træk om Munden, ved jeg virkelig ikke, hvor vi ende. Det var imidlertid netop det Grundlag, hvorpaa det ærede Medlem fra Møen angreb mig og tilbageviste mine Udtalelser. Jeg tror nu, at Rigsdagstidenden skal vise, at det var rigtigt, hvad jeg her refererede. Saa sagde han ogsaa til mig, at han slet ikke tvivlede paa, at naar vi fik dette Landbrugsprogsmaal op i Danmark, saa vilde der være visse Gode, og til disse hørte jeg isærlig Grad, som vilde sige, at det var ingen Verdens Ting, vi vilde bære se at byde over, og det var naturligtvis en let Sag. Nej, det tager det ærede Medlem fuldstændig fejl i. Efter den Spisefjeddel, som jeg tillod mig at fremdrage sidst her i Tinget, forekommer det mig, at naar Lederne, de to Hovedledere, af Bevægelsen her i Danmark, have stillet saadanne Forordninger som dem, der ere fremdragne, saa finder jeg som Landmand virkelig ingen Anledning til i nogen Maade at prøve paa at byde dem over. Jeg siger, lad os bare faa de Forordninger opfyldte, men jeg kan kun ikke se, hvor det er muligt at faa dem opfyldte, med mindre vi skulle give Millioner. Her er sandelig ikke Tale om at knibe nogle Hundrede Tusinde Kroner her og nogle hist, og saa derigennem opfylde de Krav, der stilles, nej, det er ganske klart, at skulle vi paa noget nær have de Krav opfyldte, som her ere stillede op, saa kan man være overbevist om, at der skal adskillige Millioner til, saa det ærede Medlem kan være ganske rolig, jeg har ingen som helst Anledning til at byde over; de Forordninger, der ere komne frem, ere saa store og gode, at ingen af os Landmænd vist kunne have noget imod, at de kunde blive opfyldte snarest muligt.

Det næste, som det ærede Medlem kom ind paa, var dette Smør. Naar jeg nu har fremdraget det i Debatten, saa har jeg